

Съобщението съ нищо не прѣувеличава факта, който не е билъ единственъ и който е повтарянъ толкова, колкото било угодно на вилнеющиятъ попъ. Тие безчисленни факти вдѣхновиха Ботйовъ сжщата 1874. год. да изчете молитвата за отца Магарета (чети владиката Панаретъ Рашевъ при Букурешката българска църква) въ „Посланието отъ небето“, молитва, която станала достояние и на дѣцата отъ „свободната школа“. Явно било, че „чапкжнинътъ“ е врагъ и на „владиката“ и на попа, но както тие, така и цѣлиятъ свѣтъ при „свободнитѣ български учрѣждения“, допусналъ, че борбата, която поетътъ води противъ тѣхъ, ще се прѣ-крати.

Слѣдъ горнята случка, станало още по-явно, че тази борба влиза въ нова фаза, че тя ще е по-жестоката, по-люта.

Цѣлъ мѣсець се топилъ Букурешкия владика, цѣлъ мѣсець отъ горнята случка сѣдка не го хващала. Той станалъ резилъ и между ученицитѣ. Поетътъ не криелъ нищо отъ тие послѣднитѣ, разправялъ имъ всичко отъ игла до конецъ, като не се постѣснилъ да разкрие цѣлото житие-битие на владиката, съ намѣрение да създаде у тѣхъ отвъръщение къмъ попското съсловие. Думитѣ „отець Магаретъ“, „котаракъ“, „марокъ“ и др. п. подигравателни епитети се кръстосвали изъ училищния дворъ, като да сж играели дѣцата на шикълки. — „Не може да се търпи това, нервно казалъ прѣдъ училищното настоятелство раздразнения попъ. Прибрахме го отъ улицата, за да ни чука лукъ на носовѣтъ“. Това събрание на училищното настоятелство рѣшавало сѣдбата на Христо Ботйовъ. Единодушното мнѣние било

българското стадо? Ако Антонъ Парушевъ да не би билъ затворенъ въ Исмаилъ, то и той би стазалъ до сега владика. Дорчо обира чуждитѣ дисаги, Дионисия краде коне, а благородния Антонъ Парушевъ коли чуждитѣ крави, слѣдователно — тие три свѣтителя трѣбва да бждатъ еснафъ въ всѣко едно отношение“.